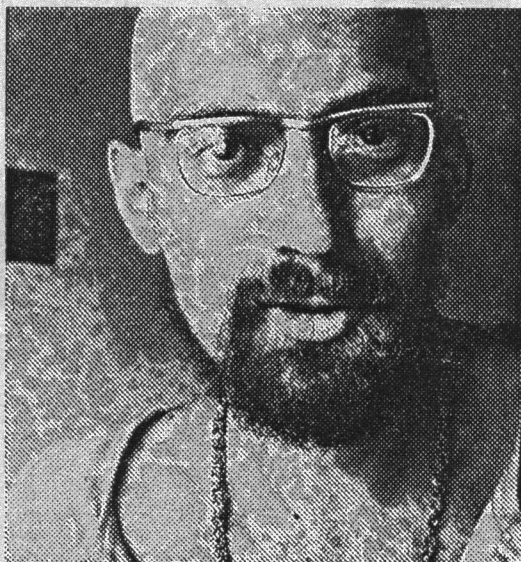

MUSIKALSK KLASSEKAMP

Dan Turèll er blevet gal i hovedet på musikkonservatorierne, som fortsat vil køre en finkulturel linje med udelukkelse af folkets musik, den musik, der finder sted lige nu

AF DAN
TURELL

I SNART MANGE ÅR har man med mellemrum diskuteret, om det ikke var naturligt, at de danske musikkonservatorier underviste i andet end 'klassisk musik! En ny generation af musikere og komponister føler sig — uden af den grund at negligere den klassiske arv — ofte mere i kontakt med tidens toner, jazz- og beatmusikken, folkesangen, rytme- og underholdningsmusikken — den musik, der finder sted lige nu, den musik vi hører i gaderne i disse år.

Så med god grund har man gang på gang, fra jazz- og beatfolkets side, krævet den ny musik (som jo ikke længere er så ny endda) ind på konservatorierne. Og hver gang er man blevet afvist. Senest af rektor ved Det Kgl. (!) Musikkonservatorium i København, Poul Birke-lund, der forleden i radioen

alt det, vi andre hører og synes handler om vores hverdag og vores situation.

Det er fantastisk det kan lade sig gøre. Det er utroligt, man kan finde det rimeligt, normalt og fornuftigt, at musikkonservatorierne systematisk graver sig ned i fortiden og forstener den musikalske scene. Musik er Chopin og Liszt, jo jo — men musik er fanden flække mig osse Elvis Presley, Osvald Helmuth, Liza Minnelli, Louis Armstrong, Lørdagspigerne, The Beatles, Secret Oyster og Gustav Winckler. Musik er mange ting, eller en ting med mange sider. Musikken findes og fungerer på mange planer, i mange forskellige situationer — fra de fine plyskoncertsale med de undertrykte host til værtshus-jukeboxene i I-stedgade, fra Roskilde-festivalen til Ølgod. Og der er ikke noget af den musik,

at fløjte eller nynne 'Gilleleje-vals'en', hver gang han er helt i hopla. Det har jeg i hve t fald fra nogle af hans arbejdskammerater.

Kender De ikke selv det der med at man har sin yndlingsmelodi, lissom Gilleje-Svend, som man fløjter eller synger, når man er på toppen? Min mors yndlingsmelodi, som hun altid nynnede mens hun lavede mad, hedder 'La Ronde de l'Amour', 'Kærligheds-karrusellen' — den er vist fra en gammel film.

Børnene på det børnehjem, hvor min søster arbejder, deres yndlingssang er Gasolin's 'Derudaf', og den kører de hele tiden. De kan ikke så meget andet af den end det der 'Derudaf', men det er også nok. Det kan de lide — det er deres sang.

Jeg synes, jeg kan huske fra en radioudsendelse engang at Per Hækkerups yndlings-sangerinde var Liva Weel. Og jeg kan huske i gamle dage, på vinterbanen i Forum, da der var 6-dages løb, og hver af cykelrytterne havde sin kendingsmelodi, og den blev så spillet, når manden var i udbrud ... Og jeg kan huske Rik van Steenbergen, en af den tids mest fantastiske ryttere, den største i Kay Werner-Palle Lykke tiden krummet over styret med spændte lår-muskler, mumlende for sig selv (som han altid gjorde når han skulle vise nogen på plads) 'Das kostet viel!' — altid til tonerne af sin yndlings- og kendingsmelodi, 'Rock Arond The Clock', og Bill Haleys sang om, at når klokken blir eet er det stadig fedt, og når klokken blir to er den stadig go', og når den blir fir' er der stadig lir...

sagde, at konservatoriet jo 'har forpligtelser til at højne musikken i Danmark'.

Og rektor ved det (åbenbart ikke kgl) Jyske Musikkonservatorium, Tage Nielsen, sagde et par dage før:

— Vi har drøftet sagen her på stedet og vedtaget, at vi kun uddanner komponister inden for den europæiske ('klassiske') retning.'

SE, DET ER jo klar snak. Musikkonservatorierne er for klassisk musik, und nichts weiter — og så faen i vold med, hvad der i øvrigt findes af mosæk. Al anden end klassisk musik hedder 'brugsmusik' på Musikkonservatoriet, og det er sjofelt og smånavset og andenrangs. Det er underlødigt pis — pis, som skatteborgernes penge sandelig ikke skal bruges til. Nej, de skal bruges til at lære de unge mennesker at spille Chopin og Liszt, Mozart og Wagner. Sateme! Og så op i røven med alt det andet,

synspunkt

VED PER HANGHØJ

der er finere eller fornemmere end nogen anden. Det eneste der tæller ved musik, er om den giver den, der hører den, noget — en glæde, en befrielse, en bevidsthedsudvidelse, måske en lyst til at danse eller synge med.

Så det vi har brug for over for konservatorierne, det er en musikalsk klassekamp, rent ud sagt. Musikken i dette land trænger hårdt til en Broby — en Broby Johansen, der ville kunne forklare de stivfrosne hoveder, at musik altid, altid, har mere at gøre med folks, ganske almindelige folks oplevelse af, hvad de hører, end den har at gøre med nogle akademiske hoveders overklasse-opfattelser af hvad der er 'lødigt' eller 'fint' eller 'dannet' nok. Musikkonservatorierne betales af det danske folk. De skal give os musik, bedre musik — ikke en speciel slags musik, men musik af enhver art. Den tid burde være forbi, da et par aldrende herrer kan sidde og bestemme, hvad der er musik. Det er vi mange om at bestemme — nemlig alle os, der hører og holder af musik, mange forskellige slags musik.

UDE I VANGEDE, hvor jeg kommer fra, der er der f. eks. en fyr der blir kaldt 'Gilleleje-Svend'. Ikke fordi han bor i Gilleleje eller sådan noget — nej, bare fordi han har det med

NÅ JA, jeg er ikke 'musiker' eller 'komponist', jeg er bare en af de mange, der holder af musik — som min mor og min søsters børnehavn, som Per Hækkerup, Gilleleje-Svend og Rik van Steenberg. Og mens jeg har siddet og skrevet det her, har jeg hørt på min musik — Chock Berry, go' gammel rock, for det er dér mit musikalske hjerte, lissom van Steenbergens, er.

JEG ER altså 'ukyndig' og ' amatør', og jeg har lige så lidt som nogen anden uden for murene nogen anelse om, hvad der egentlig foregår på musikkonservatorierne. Men hvad jeg ved og gerne vil sige til konservatorierne og folkene der, såvel som til enhver anden, det er: Så længe konservatorierne tror, musik — eller 'lødigt musik' eller 'studieværdig musik', eller hvad de nu kalder det — så længe de tror, det kun er klassisk musik, så længe de kører den linie og ikke vil have den musik ind, vi andre lytter til eller osse lytter til og holder af — så længe er de, konservatorierne, bare udtryk for en afdanket, forstenet, fortidig finkultur, som ikke har nogen levende forbindelse med dagens samfund og dagens mennesker.

Sådan som det er nu. Og som dets rektor — men næppe eleverne — åbenbart synes det skal være.